

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Prusinowska

Protokolant p.o. stażysty J. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2016 r. w P.

sprawy z powództwa Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (NIP (...))

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (KRS (...))

o ustalenie

1. ustala, że pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. nie dopełnił:

a. określonego w § 6 pkt 2 zawartej między stronami umowy z dnia 29 września 2009 r. nr (...) zobowiązania do niezmnieszenia w czasie obowiązywania tej umowy średniego kwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych o więcej niż 10 % w stosunku do średniego kwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych określonego w 11 punkcie komparacji ww. umowy,

b. określonego w § 6 pkt 3 zawartej między stronami umowy z dnia 29 września 2009 r. nr (...) zobowiązania do niezalegania w czasie obowiązywania tej umowy z wypłacaniem w terminie wynagrodzeń pracownikom lub opłacania w terminie składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne,

c. określonego w § 6 pkt 5 zawartej między stronami umowy z dnia 29 września 2009 r. nr (...) zobowiązania do udokumentowania realizacji tej umowy na wezwanie powoda,

d. określonego w § 6 pkt 6 zawartej między stronami umowy z dnia 29 września 2009 r. nr (...) zobowiązania do umożliwienia powodowi na jego wezwanie możliwości zweryfikowania prawidłowości realizacji tej umowy przez pozwanego,

4. kosztami postępowania obciąża w całości pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4500 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz kwotę 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lipca 2015 r. skierowanym przeciwko pozwanemu Spółdzielni (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. powód Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych z siedzibą w W. wniósł o ustalenie, że pozwany nie dopełnił określonych w zawartej między stronami umowie z dnia 29 września 2009 r. nr (...) w: § 6 pkt 2) zobowiązania do niezmnieszenia w czasie obowiązywania tej umowy średniego kwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych o więcej niż 10 % w stosunku do średniego kwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych określonego w punkcie 11) komparacji ww. umowy, w § 6 pkt 3) zobowiązania do niezalegania w czasie obowiązywania tej umowy z wypłacaniem w terminie wynagrodzeń pracownikom lub opłacania w terminie składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, w § 6 pkt

5) zobowiązania do udokumentowania realizacji tej umowy na wezwanie powoda, w § 6 pkt 6 zobowiązania do umożliwienia powodowi na jego wezwanie możliwości zweryfikowania prawidłowości realizacji tej umowy przez pozwanego. Ponadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 sierpnia 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 14.400 zł.

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W związku ze złożonym w dniu 1 czerwca 2009 r. i zarejestrowanym pod numerem (...) wnioskiem z dnia 26 maja 2009 r. o refundację dodatkowych kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych w zakładzie pracy chronionej o wskaźniku zatrudnienia osób niepełnosprawnych co najmniej 50 % pomiędzy powodem, a będącą wnioskodawcą Spółdzielnią (...) została zawarta umowa z dnia 29 września 2009 r. nr (...) o refundację dodatkowych kosztów wynikających z zatrudnienia osób niepełnosprawnych (cyt. dalej jako Umowa).

Zgodnie z treścią Umowy powód zobowiązał się wypłacić Wnioskodawcy środki do kwoty 147.937,04 zł z przeznaczeniem na refundację poniesionych kosztów przy czym do kwoty 118.000 zł środki te miały być wypłacone na refundację kosztów transportowych, a do kwoty 29.397,04 zł na refundację kosztów administracyjnych (§ 1 pkt 2 Umowy). W zamian Wnioskodawca zobowiązał się do:

- niezmnieszenia w czasie obowiązywania Umowy średniego kwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych o więcej niż 10 % w stosunku do średniego kwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych wg stanu poprzedzającego złożenie wniosku i określonego na poziomie 221,57 zł osób niepełnosprawnych (§ 6 pkt 2) w zw. z pkt 11 komparycji Umowy);
- niezalegania w czasie obowiązywania Umowy z wypłacaniem w terminie wynagrodzeń pracownikom lub opłacania w terminie składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne (§ 6 pkt 3 Umowy);
- udokumentowania realizacji Umowy na każde wezwanie powoda (§ 6 pkt 5 Umowy);
- umożliwienia powodowi w czasie obowiązywania Umowy weryfikację prawidłowości jej realizacji przez pozwanego (§ 6 pkt 6 Umowy);

a w przypadku niewywiązania się z któregokolwiek z tych zobowiązań Wnioskodawca zobligowany był do zwrotu otrzymanej refundacji wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia jej przekazania (§ 7 Umowy).

Okoliczność bezsporna, wnioski z dn. 26.05.2009 r. (k.17-20), umowa z dn. 29.09.2009 r. nr (...) (k.20-25)

Powód dokonał w dniu 9 grudnia 2009 r. przelewu kwoty 90.000 zł na refundację kosztów transportowych, poprzez spłatę zobowiązania Wnioskodawcy wobec dostawcy samochodu.

Okoliczność bezsporna, wyciąg z rachunku bankowego powoda z dn. 9.12.2009 r. (k.26)

Początkowo strony zgodnie wykonywały warunki Umowy. Pozwany zastosował się do pisma powoda z dnia 16 lutego 2010 r. przysyłając faxem żądane kopie dokumentów i poddał się kontroli wykonywania Umowy.

Okoliczność bezsporna, pismo powoda z dn. 16.02.2010 r. (k. 27), kopie polis ubezpieczeniowych (k.28-32), kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu Wnioskodawcy (k.33), zawiadomienie o kontroli z dn. 27.09.2010 r. (k. 34), protokół z kontroli z dn. 8.10.2010 r. (k.35-37)

Na mocy uchwały z dnia 26 września 2013 r. Nadzwyczajnego Zebrania Przedstawicieli Członków Spółdzielni (...) spółdzielnia ta została przekształcona w (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością”, która została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego dnia 3 kwietnia 2014 r. Na mocy art. 203h § 1 i 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 21 ze zm.) spółka wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki po Spółdzielni, o czym pozwany poinformował powoda pismem z dnia 10 października 2014 r.

Okoliczność bezsporna, pismo pozwanego z dn. 10.10.2014 r. wraz z załącznikami (k.39-54)

W ww. piśmie z dnia 10 października 2014, stanowiącym replikę na wcześniejsze zapytanie powoda z dnia 30 września 2014 r., pozwany wskazał, że wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w przekształconej spółce spadł o 10 % w stosunku do średniokwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych w przeliczeniu na pełne etaty w porównaniu do wskaźników przyjętych w Umowie, bo stan ten z 221,57 osób zmniejszył się do poziomu 197,28 osób za II kwartał 2014 r. tj. ca o 10,96 %.

Okoliczność bezsporna, umowa z dnia 29.09.2009 r. nr (...) (k.17-20), pismo powoda z dn. 30.09.2014 r. (k.38), pismo pozwanego z dn. 10.10.2014 r. (k.39-40)

W związku z powyższym, pismem z dnia 27 października 2014 r. powód wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 90.000 zł tytułem otrzymanej refundacji.

Okoliczność bezsporna, pismo powoda z dn. 27.10.2014 r. (k.54)

W odpowiedzi na to wezwanie, pismem z dnia 21 stycznia 2015 r. pozwany odmówił dobrowolnego wykonania wezwania powołując się na okoliczność, że zmniejszenie stanów zatrudnienia powstało z przyczyn niezawinionych przez niego, a tym samym nie ponosi on za to odpowiedzialności i z tego powodu kierowane względem niego żądania należy uznać za bezpodstawne.

Wobec bezskutecznego upływu terminu na dobrowolne zastosowanie się do wezwania, powód wszczął polemikę z pozwanym, a następnie wszczął postępowanie administracyjne o zwrot środków pobranych w nadmiernej wysokości w związku z niedotrzymaniem warunków Umowy.

Okoliczność bezsporna, pismo pozwanego z dn. 21.01.2015 r. (k.55-56), pismo powoda z dn. 28.01.2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru przez pozwanego (k. 57-60), zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego z dn. 12.03.2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru przez pozwanego (k.61-63)

Pozwany wziął aktywny udział w tym postępowaniu, kwestionując podstawy swej odpowiedzialności oraz możliwość rozpatrzenia sporu w trybie administracyjnoprawnym.

Okoliczność bezsporna, pismo pozwanego z dn. 30.03.2015 r. (k. 64-70), wezwanie z dnia 1.04.2015 r. do uzupełnienia braków formalnych pisma z dn. 30.03.2015 r. wraz z potwierdzeniem jego odbioru przez pozwanego (k. 71-74), protokół z przedstawienia stronie zebranego materiału dowodowego z dn. 14.04.2015 r. (k. 75), informacja z KRS dotycząca pozwanego (k. 76-81)

Pozwany (poprzednik prawny pozwanego) w okresie od sierpnia 2009 r. do grudnia 2014 r. zalegał za poszczególne miesiące z wypłacaniem swoim pracownikom wynagrodzeń za pracę, w okresie od września 2009 r. do grudnia 2014 r. zalegał z zapłatą składek na ubezpieczenie społeczne oraz podatku VAT.

Okoliczność bezsporna, odpowiedź ZUS z dn. 24.04.2015 r. (k.87), informacja (...) w P. z dn. 8.06.2016 r. (k.181), zestawienie terminów zapłaty wynagrodzeń za okres od 09.2009 r. do 12.2014 r. (k. 185), zestawienie terminów zapłat ZUS za okres od 09.2009 r. do 12.2014 r. (k.186-187), zestawienie terminów zapłat podatku VAT (k.188-192), zeznania prezesa

Pismem z dnia 15 kwietnia 2015 r. powód wezwał pozwanego m. in. do złożenia wyjaśnień czy zalegał z opłacaniem w terminie wynagrodzeń pracownikom lub nieterminowo regulował składki na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych lub innych danin publicznych, a jeżeli tak to kiedy i z jakiego tytułu. Pismem z dnia 14 maja 2015 r. pozwany odmówił składania wyjaśnień, powołując się na okoliczność, że powód posiada dostęp do takich informacji.

Okoliczność bezsporna, wezwanie do przedstawienia wyjaśnień i dowodów z dn. 15.04.2015 r. (k.82-83), pismo pozwanego z dn. 14.05.2015 r. (k.84-85)

Decyzją Wojewody (...) z dnia 7 kwietnia 2015 r., na skutek wniosku złożonego przez pozwanego z dnia 3 marca 2015 r., stwierdzona została z dniem 1 marca 2015 r. utrata przez pozwanego statusu zakładu pracy chronionej.

Okoliczność bezsporna, decyzja Wojewody (...) z dn. 7.04.2015 r. (k.86)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych i urzędowych zgromadzonych w aktach sprawy, których wiarygodność ani moc dowodowa nie były kwestionowane przez strony, Sąd także nie znalazł podstaw aby czynić to z urzędu. Dokumenty urzędowe zawarte w aktach sprawy zostały sporządzone w odpowiedniej formie i przez uprawnione do tego organy oraz w ramach ich kompetencji, odpowiadając tym samym dyspozycji art. 244 § 1 kpc. Z kolei dokumenty prywatne mieściły się w definicji dokumentu prywatnego określonym w art. 245 kpc. Sąd przyznał zatem powyższym dokumentom przymiot pełnej wiarygodności, uznając je za przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych. Nieprzydatne okazały się zeznania reprezentanta pozwanego K. G. bowiem nie wniosły one nic nowego do sprawy, zaś istotne dla wydania rozstrzygnięcia okoliczności wynikały z przedłożonych przez strony dokumentów. Z kolei wskazać należy, że akta sprawy powoda o nr 0-15. (...)503. (...)18.2009.2.2015.JW oraz 0-15. (...)503. (...)18.2009 zgromadzone na k. 153 akt sprawy w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy stanowiły jedynie powtórzenie dotychczas zgromadzonej dokumentacji załączonej do pozwu. Stan faktyczny co do zasady nie był w sprawie sporny, strony pozostawały w sporze jedynie co do jego prawnej oceny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Jak zostało wskazane powyżej, stan faktyczny sprawy nie był sporny, strony pozostawały w sporze jedynie co do jego oceny prawnej.

Stosownie do treści art. 189 kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości (wyrok SA w Poznaniu z dnia 5.04.2007 r., III AUa 1518/05). Nadto, pojęcie interesu prawnego powinno być interpretowane z uwzględnieniem szeroko pojmowanego dostępu do sądów w celu zapewnienia ochrony prawnej (por. wyroki SN z dnia 20.02.2003 r. I CKN 58/01 i III CKN 1137/00). Wyrok wydany na podstawie art. 189 kpc usuwa bowiem niepewność stanu prawnego zachodzącą w stosunkach pomiędzy legitymowanym interesem prawnym powodem, a wyznaczonym tym interesem pozwanym. Interes prawny oznacza więc istniejącą po stronie powoda potrzebę wprowadzenia jasności i pewności prawnej w sferze jego sytuacji prawnej, wyznaczonej konkretnym stosunkiem cywilnoprawnym, a zagrożonej, a niekiedy nawet naruszonej już przez pozwanego (por. wyrok SN z dnia 1.04.2004 r. II CSK 125/03). W świetle powyższego, nie budził zatem wątpliwości fakt istnienia interesu prawnego po stronie powodowej celem wyjaśnienia kwestii związanych z okresem związania stron Umową. Od ustalenia okresu obowiązywania Umowy zależy bowiem ocena czy strona pozwana wypełniła zobowiązania przyjęte na siebie w § 6 pkt 2), 3), 5) i 6) komparycji Umowy. Dopiero pozytywne ustalenie tego faktu zezwoli na zastosowanie sankcji z § 7 Umowy w postaci obowiązku zwrotu refundacji wraz z odsetkami za niewykonanie przez pozwanego zobowiązań określonych w Umowie. Interesu prawnego powoda w wytoczeniu powództwa o treści jak wyżej upatrywać należy zatem w tym, że skutek jaki

wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego w/w fakt prawotwórczy zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, ponieważ definitywnie zakończy spór, który ma znaczenie dla zastosowania lub nie sankcji z § 7 Umowy przez organ administracyjny (w formie decyzji administracyjnej zgodnie z art. 49e ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych; Dz. U. 2011 r., poz. 721 ze zm.).

Powyższe potwierdza także treść uzasadnienia decyzji Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 lutego 2014 r., zawartej w aktach sprawy XII C 2552/14 Sądu Okręgowego w Poznaniu (k. 19-20) wydanej na skutek wniesionego odwołania od decyzji powoda w analogicznej sprawie, w której wskazano, że powstały pomiędzy stronami spór posiada charakter cywilnoprawny co do wywiązywania się pracodawcy z postanowień umowy i zgodnie z postanowieniem umowy wszelkie spory na tym tle powinny poddać pod rozstrzygnięcie zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego przez sąd właściwy dla siedziby Oddziału powoda.

Powód wykazał ponadto, że ma interes prawny w wytoczeniu tego powództwa przeciwko pozwanemu, z którym wiąże go Umowa. Jednocześnie powodowi w ustalonym stanie faktycznym nie przysługuje dalej idące powództwo np. o świadczenie; zwrot wypłaconego tytułem dofinansowania świadczenia w kwocie 90.000 zł przez pozwanego może nastąpić tylko na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej wydanej zgodnie z treścią przywołanego już art. 49e ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Ugruntowane orzecznictwo i doktryna dopuszczają ustalenie istnienia faktu o charakterze prawotwórczym.

Spór stron sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy zmniejszenie średniego kwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych zatrudnionych przez pozwanego w stosunku do średniego kwartalnego stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych wg stanu poprzedzającego złożenie wniosku i określonego na poziomie 221,57 osób niepełnosprawnych stanowi naruszenie § 6 pkt 2 Umowy, zaleganie przez pozwanego z wypłacaniem w terminie wynagrodzeń pracownikom lub opłacania w terminie składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne stanowi naruszenie § 6 pkt 3 Umowy, brak udokumentowania realizacji Umowy przez pozwanego na żądanie powoda stanowi naruszenie § 6 pkt 5 Umowy oraz czy brak umożliwienia powodowi zweryfikowania realizacji Umowy przez pozwanego stanowi naruszenie § 6 pkt 6 Umowy.

Zdaniem pozwanego Umowa wiążąca strony uległa zakończeniu najpóźniej w październiku 2010 r. W protokole kontroli z dnia 8 października 2010 r. bowiem powód nie stwierdził żadnych nieprawidłowości, co zdaniem pozwanego skutkowało wykonaniem Umowy. Zatem w ocenie pozwanego jakiegokolwiek działanie sprzeczne z Umową po tej dacie nie może być uznane za naruszenie jej postanowień.

Mając na uwadze brzmienie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sąd nie podzielił tej argumentacji strony pozwanej. Przede wszystkim, Umowa w żadnym swoim fragmencie nie definiuje okresu obowiązywania do dnia wykonania pierwszej kontroli, jak tego chce pozwany. Umowa ta została zawarta w dacie 29 września 2009 r. i zgodnie z brzmieniem jej § 11 weszła w życie z dniem jej podpisania. Nie ma przy tym znaczenia zawarty w pkt 1 jej komparycji okres od dnia 1 września 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r., który dotyczył tylko poniesienia wydatków przez pozwanego i nie może być interpretowany rozszerzająco. Przy ocenie okresu obowiązywania Umowy, wobec braku jego jednoznacznego określenia w samej Umowie, należy uwzględnić przede wszystkim jej cel. Celem Umowy była aktywizacja zawodowa osób niepełnosprawnych, przejawiająca się nie tylko w zatrudnieniu tych osób, lecz utrzymaniu ich zatrudnienia w dłuższym okresie czasu. Argumentacja pozwanego o obowiązywania Umowy przez około rok kalendarzowy, pozwałaby w ocenie Sądu na zwolnienie bez żadnej sankcji nawet wszystkich osób niepełnosprawnych w ciągu zaledwie kilku miesięcy od podpisania umowy, a mimo to dalszego użytkowania zrefundowanego środka transportu w postaci samochodu, co jest nie do pogodzenia z celem refundacji, którym jest zachęcanie pracodawców do aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych. Zastosowanie art. 65 § 2 kc, dotyczącego wykładni umów, wymaga uwzględnienia tego celu Umowy, który w ocenie Sądu był znany i rozumiany dla obu stron Umowy już w chwili jej zawarcia. Nie sposób zaś uznać, aby ustawodawca wprowadzając instrumenty aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych zezwalał na tak krótki okres obowiązywania umowy o refundację dodatkowych

kosztów zatrudnienia, w części dotyczącej zatrudnienia tych właśnie osób, ale z możliwością dłuższego korzystania ze środka trwałego, z którego osoby te mają przecież korzystać w ramach właśnie tego procesu aktywizacji zawodowej. Nie można pominąć okoliczności, że refundacja udzielona została na zakup konkretnego środka trwałego i jeśliby zawęzić czas obowiązywania kontraktu nawet do roku, to wartość otrzymanego przez pozwanego świadczenia pozostałaby w oczywistej dysproporcji z nałożonymi na niego obowiązkami zatrudnienia określonej liczby osób niepełnosprawnych. W ustalonym stanie faktycznym do obowiązków i uprawnień stron zastosowanie znajduje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 22 kwietnia 2009 r. w sprawie pomocy finansowej udzielanej pracodawcom prowadzącym zakłady pracy chronionej ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. W aspekcie postanowień tego rozporządzenia nie mógł wywoływać skutku argument pozwanego o zawarciu umowy według wzorca narzuconego przez powoda, a co za tym idzie, nierówności stron kontraktu. Wzorec tych umów został narzucony przez ustawodawcę w przepisach powszechnie obowiązujących, a ponadto pozwany jest przedsiębiorcą, a tym samym profesjonalistą w obrocie cywilno-prawnym. Argumentacja o nierówności stron kontraktu, traci wobec tej okoliczności na znaczeniu. Należy zauważyć, że rozporządzenie zawiera niemal w całości treść objętej wolą stron umowy, gdyż takie postanowienia są tożsame z tym, co reguluje wskazane rozporządzenie. Słusznie argumentuje powód, że w okolicznościach niniejszej sprawy, skutkami nieprecyzyjnych zapisów umowy nie można obarczać jedynie strony powodowej. Pozwany, jako przedsiębiorca, któremu w ocenie Sądu Okręgowego był znany wskazany wcześniej cel umowy, powinien zadbać, w trakcie negocjacji, o sprecyzowanie tak istotnego dla pozwanego obowiązku, jak czas utrzymywania wynikającego z umowy zatrudnienia, czy poziomu zatrudnienia osób niepełnosprawnych, dla których przecież powstała refundowana infrastruktura, której użyteczność nie mogła się wyczerpać w ciągu 12 miesięcy. Wskazany cel Umowy, charakter poczynionych refundowanych przez powoda wydatków, czyni zasadnym argumentację powoda w przedmiocie powiązania terminu obowiązywania umowy z amortyzacją środków trwałych, powstałych w wyniku refundowanych wydatków, a nieprecyzyjne, co należy przyznać, zapisy Umowy, w tym przypadku paragrafu 6 punkt 11, ograniczyły termin obowiązywania tej umowy do 10 lat. Zapis paragrafu 11 Umowy o dniu jej wejścia w życie, bez jednoznacznego określenia terminu zwolnienia pozwanego z umownych obowiązków, w połączeniu z zapisami paragrafu 6 punkt 6, 9 i 11 Umowy oraz cel jej zawarcia, powinien skłonić pozwanego do rozważnej oceny skutków jej zawarcia dla siebie, dla swojej firmy. Ustawodawca, celem realizacji postanowień wskazanego rozporządzenia, wprowadził mechanizm co najmniej jednokrotnego zweryfikowania prawidłowości realizacji warunku Umowy, przez pracodawcę, w czasie jej obowiązywania. Jest to procedura obligatoryjna. Nie można jednak wywodzić, że termin przeprowadzenia pierwszej kontroli jest równoznaczny z wykonaniem Umowy i zwalnia strony z obowiązku przestrzegania jej postanowień. Jednym z zadań ustawy o rehabilitacji społecznej i zawodowej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych jest stymulowanie pracodawców do tworzenia i utrzymywania miejsc pracy. Powód przelewając na rzecz pozwanego kwotę 90.000 zł, zakładał, że zakupiony za tą kwotę środek trwały będzie służył osobom niepełnosprawnym przez pozwanego zatrudnionym. Nie zasługuje, w tym kontekście, na aprobatę stanowisko strony pozwanej, że oczekiwanie przez powoda stabilnego, wieloletniego zatrudnienia tych osób było przejawem rzekomej nierówności stron. Wiążące się z zatrudnieniem tych pracowników, płacenie podatków, czy odprowadzanie składek na ubezpieczenie społeczne, nie może być uzasadniane, jako ponadnormatywne obciążenie pozwanego, albowiem obowiązki te mają charakter publicznoprawny i są związane z zatrudnianiem wszystkich osób w ramach umowy o pracę.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego zmniejszenia stanu zatrudnienia pracowników jego firmy, co do tego iż nie ponosi od winy za powstałe zmniejszenie wskazać należy, iż Umowa w żadnym fragmencie nie uzależnia możliwości zastosowania sankcji z § 7 od kwestii ewentualnej winy Pracodawcy w tym względzie. W szczególności, wbrew stanowisku pozwanego nie stanowi o takim uzależnieniu treść sformułowania zawartego w § 6 pkt 2) Umowy, tj. zobowiązanie do „nie zmniejszania” stanu zatrudnienia. Interpretacja tego sformułowania nakazuje przyjąć, że nie ogranicza się ono jedynie do wykazywania aktywności Pracodawcy w zmniejszaniu zatrudnienia lecz obejmuje wszelkie przyczyny tego zmniejszenia. Przeciwnie rozumienie tego pojęcia byłoby niewątpliwie sprzeczne z celem Umowy, i prowadzić mogłoby do jego zniweczenia poprzez ograniczenie zatrudnienia przy jednoczesnym zachowaniu zrefundowanego składnika majątkowego. Co więcej, zaznaczyć należy, że to pracodawca jest dysponentem stanów zatrudnienia w swoim zakładzie i niezależnie od przyczyn jakie ewentualnie wywołują odejście dotychczasowych

pracowników może i obiektywnie ma możliwość w ramach prowadzonej polityki kadrowej uzupełniać stany zatrudnienia osób niepełnosprawnych do wymaganego Umową poziomu.

W tym miejscu wskazać należy, że pozwany nie zakwestionował skutecznie okoliczności, że w czasie obowiązywania Umowy stan zatrudnienia osób niepełnosprawnych zmniejszył się ponad limit określony w punkcie jedenastym komparycji umowy z dnia 29 września 2009 roku, że nieterminowo regulował wynagrodzenia swoich pracowników, składki do ZUS, nie udokumentował realizacji Umowy na wezwanie Funduszu oraz uniemożliwił Funduszowi na jego wezwanie weryfikację prawidłowości realizacji warunków Umowy poprzez odmowę przekazania istotnych w punkcie widzenia realizacji Umowy informacji. Fakty te, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy należało uznać za bezsporne (art. 230 kpc). Wszystko powyższe przemawia zatem za uznaniem powództwa za zasadne.

Mając te okoliczność na uwadze, Sąd Okręgowy ustalił, że pozwany nie dopełnił określonego w treści § 6 pkt 2), 3), 5) i 6) Umowy (punkt 1 a, b, c, d, wyroku).

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 4 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 623 ze zm.) oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 490). Na koszty postępowania złożyły się kwoty: 4.000 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od pozwu i 3.617 zł z tytułu zwrotu poniesionego przez powoda kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Maria Prusinowska

Zarządzenie/proszę:

1. odnotować uzasadnienie (termin przedłużony zarządzeniem Prezesa SO),
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. za 14 dni lub z korespondencją.

P., dnia 21 listopada 2016 r.

SSO Maria Prusinowska